

TJALVISTEN

NR. 1 — JANUAR — 1949

SEKSOGTYVENDE ÅRGANG

M E D L E M S B L A D F O R I D R E T T S K L U B B E N T J A L V E

Med dette nummer av Tjalvisten trer den nye redaksjon i virksomhet. Det er dens mening å la bladet favne noe videre enn hittil. Foruten å holde medlemmene underrettet om hva det foregår innen klubben, vil vi forsøke å bringe artikler om idrett av mere almen interesse.

Det er en kjensgjerning at bladet formes av de som skriver i det, altså først og fremst av redaksjonsstaben. Selv om vi vil være aldri så objektive, må innholdet bli subjektivt farget. Er medlemmene misfornøyd med innholdet, må de skrive selv. Det er ikke noe vi heller vil. Da vil avisen farges av fleres syn. Men husk på å si det kortest mulig. Skal vi få med alt det vi gjerne vil, blir det trangt om plassen.

Med disse ord vil redaksjonen få ønske alle medlemmer et riktig godt nytt år, og håpe på det beste samarbeide!

!

En begynner nå så smått å skimte konturene av sesongen 1949 hva stevner angår. Allerede nå er det på det rene at ingen av toppene behøver å gå arbeidsledige. Forbundet har engasjert seg til en bagatell av 6 landskamper, foruten at de har forpliktet seg å sende en representativ tropp til internasjonalt stevne i København i forbindelse med nordisk mesterskap i maraton og tikamp. I tillegg hertil får vi hovedmesterskapet og stafettmesterskap. — Regner vi så med den planlagte propaganda-

turnéen til Nordland på 14 dager skulle billedet være fullstendig.

Tjalve som hittil har vært den sterkeste representerte klubb på landslaget kommer i særlig grad til å bli berørt av denne — for å si det forsiktig — noe ufornuftige disponering.

Som bekjent blir «en av Osloklubbene» til stadighet kritisert fordi den ikke sender folk til provinsen. På bakgrunn av ovenstående er det forståelig nok ikke lett å imøtekomme ønsker i så måte. Tilsammen vil ovennevnte arrangements legge beslag på ca. 50 dager av guttas tid. Dessuten, og det kan vel neppe bebreides, føler de tross alt størst forpliktelse overfor sin egen klubb når det gjelder stevner og pokalkamper. Ut fra den overbevisning at vi idrettsmenn tross alt ikke er mere enn mennesker, tror jeg at provinsen vil føle seg snytt også i år og at kritikk vil bli reist på neste forbundsting. Kritikken vil utvilsomt være på sin plass, vel og merke, hvis den blir rettet mot rette vedkommende.

Det er dessuten en utbredt oppfatning at norsk fri-idrett står og faller med klubbens arbeid. Det er en like kjent sak at dårlig økonomi hindrer enhver mulighet for effektivt arbeid. Hvor klubbene skal få penger fra i år da den viktigste inntektskilden, stevnene, blir elemnert overlater jeg til forbundet å svare på. Skal den linje forbundet har slått inn på følges i fremtiden vil norsk fri-idrett være drept på få år.

Vi overlater til våre representanter å si fra og det kraftig på neste forbundsting. B. V.

Lynintervju med Petter.

Når Petter og KIF's Ranfeldt sees sammen på strøket er det på tide å interpellere formannen.

— Det hele er avtalt rent preliminært, forteller Petter. — Meningen er at vi skal sende en 5—6 seniorer og 4 juniorer nedover til KIF's hytte ved Vedbæk, litt nord for København i påsken. Der skal de trene under Jansgårds og Bjerregårds ledelse. Det hele blir på hyttemåner med medbrakt sovepose og spisebestikk, men jeg garanterer de utvalgte et strålende opphold. Reisen må dekkes av hver enkelt, oppholdet blir gratis.

Petter er kommet på gli og raser videre:

— KIF kommer hit til pokalkamp en av de første dagene av juli, antagelig den 3. Siden skal de delta i Sandefjord, Sarpsborg og Larvik. Meningen var at de da skal få følge av en del tjalvister. Gutteavdelingen skal til København. Vi har tenkt å sende 32 gutter i alderen 12 til 18 år. De begynner med pokalkamp med KIF's gutter, ser landskampen Norge—Danmark og deltar på et par steder i provinsen. Turen kommer til å vare en 8 dager. Til neste år kommer så KIF's gutter hit og våre seniorer reiser til København.

— Nå gjelder det bare å skaffe pengene, fortsetter Petter før han iler videre. — Vi har visse planer, men det får vi komme tilbake til siden.

B. V.

Tjalve til Dagbladstafetten?

«Verdens Gang» kunne onsdag 11. januar meddele at Tjalve aktet å stille lag i årets Dagbladstaffett i Stokholm. Etter hva vi forstår av styret er meldingen noe forhastet i sin kategoriske form. Det hele er en idé som i høyeste grad befinner seg på fosterstadiet. Noen endelige beslutninger i saken er ikke fattet. Jeg tror også at det er fornuftig å se an tiden en smule før en bestemmer seg til å sende lag.

25 er et høyt tall. Det er tvilsomt om noen norsk klubb er i stand til å stille et lag, neppe Tjalve. Dessuten har jo også idéen sin økonomiske side. Så vidt jeg forstår skal oppholdet dekkes for oss i Stockholm mot at vi dekker oppholdet for to svenske lag ved Holmenkollstafetten. Kunne dette ordnes ved privat innkvartering, forsvant den utgiftsposten. Imidlertid kommer reiseutgiftene på noe mellom 1500 og 2000 kroner, og det er mange penger for Tjalve i mai.

På den annen side vil turen utvilsomt kunne bli en opplevelse selv om sjansen til plassering er små, det er derfor å håpe at styret finner en utvei så turen går iorden.

B. V.

Erling i U.S.A.

Det snedde og en kald nordavind sopte over Oslofjorden da vi ønsket Erling god tur over dammen. Erling selv skinte som sola i juli og så ut til å kose seg glugg ihjel.

Han påsto at det dreide seg om en kombinert hoppe- og forretningstur og at det hele kommer til å vare ca. 4 måneder. Vi skulle altså ha ham tilbake i mai, hvis det ikke hender noe over there og det er faen ikke godt å si, som Erling uttrykte seg.

Foreløpig har han innbydelser til en 3—4 byer og regner selv med å havne på vestkysten i løpet av kort tid, fortrinnsvis i følge med et par nye staver. I så fall ga han løfter på store høyder.

Vi ønsker godt opphold og på gjensyn i mai. Det får være nok at Per har gjort yankee av seg.

B. V.

IDRETTSMERKESTATUETTEN.

Også blant vinnerne i 1948 av idrettsmerkets statuett finner vi en Tjalvist. Det er vår forhenværende sleggekaster Leif Skonhoft som nå har fullført denne krevende tålmodighetsprøve.

Ska - - -

Et fordelaktig sted for Deres innkjøp.

SKOTØY MAGASINET MODERNE

Disp. Trygve Høgberg

Storgt. 2 - Tlf. 41 25 06

Slapp av!

Når en i sin alminnelighet snakker om trening tenker de aller fleste på de timene en tilbringer i idrettsutstyr på banen eller i en gymnastikksal, energisk opptatt med å styrke forskjellige deler av kroppen mer eller mindre. Allikevel er dette kanskje treningens letteste del. Den vesentlige og viktigste oppgave i treningen er å venne seg av med unyttig muskelarbeid. Selvfølgelig inngår også dette som et fast ledd i banetreeningen og kanskje ennå mer i gymnastikken, eller burde i alle fall gjøre det.

Det spesielle for denne del av treningen er imidlertid at den også i noen grad kan drives utenfor banen. En skal systematisk venne seg til i enhver situasjon å utføre enhver bevegelse, å innta enhver stilling med minst mulig muskelinnsats. Under enhver omstendighet i alle fall ikke bruke andre muskler enn de nødvendige. En risikerer riktignok å bli omtalt som slapp og doven hvis en konsekvent gjennomfører denne leveregel. Det får en heller tåle i forvisningen om at en får gjort minst like meget og blir mer effektiv enn andre både på og utenfor banen.

Til ytterligere trøst kan nevnes en uttalelse jeg har lest et eller annet sted. Den lød: «Når en idrettsmann kvier seg for unyttig bruk av krefter, er det sunn dovenskap. Denslags dovenskap er økonomiens grunnlag.» *B. V.*

Søndagstreningen.

Med frykt for å få sjefstrener Jansgård på nakken anbefaler jeg søndagen til skitur i Nordmarka nå da sneen har kommet for alvor. Det kan være vel og bra å trække fra Majorstua til Skimuseet hver søndag mellom 10 og 12, bade og slentre til byen igjen. Fra treningssynspunkt kanskje den mest fornuftige måten, mener de fleste. Min egen erfaring fra ifjor vinter har overbevist meg om at en 3 til 4 timers skitur kan være et like nyttig ledd i

treningen. For det første får en en allsidigere styrkelse av kroppen. Dette anser jeg som meget viktig da de fleste løpere neglisjérer arm, skulder og ryggmuskelaturen i treningen ellers. Frykten for å bli tregere tror jeg også en kan ta med ro. Spensten kan holdes ved like de andre treningsdagene. For det annet tror jeg intet kan måle seg med en skitur innover silkebløte løyper, i strålende solskinn med gode kamerater, når det gjelder å søke psykisk og fysisk fornyelse i naturen.

Et varsko er imidlertid på plass. La ikke skituren arte seg som et langrenn med fellesstart. Lett og elegant driv er tingen, av og til avbrutt av et raskere interval på et par kilometer.

Bruk søndagene på den måten og du vil ha utbytte av det til sommeren.

God tur!

B. V.

«Sport».

Nå skal vi få det. Akkurat det vi har aller mest behov for. Nettopp det som bør stå aller øverst på listen i denne tiden.

Vår hovedstad skal løftes opp på høyde med metropolene — med de store stenørknene, hvor masse menneskets behov for lys og luft må tilfredsstilles ved slike kjempeanlegg for kollektiv søndagsfornøyelse.

Også Oslo skal få sitt kjempestadion med plass til 80 000 — åtti tusen — menneskekropper på tribunenene. Godt og vel en fjerdeleil av byens befolkning kan der eltes sammen hver helg — tett og godt med køer ved inn- og utgang — med skubbing og trækking på tær. Kort sagt alt det som et nåtidsmenneske krever av et friskt og helsebringende friluftsliv.

Det blir nok snart helt avleggs dette å søke opp i Nordmarka eller Østmarka, hvor folk simpelthen kan komme til å gå lange strekninger og risikere å være alene — helt alene — en unaturlig og farlig tilstand.

Tjalvister!

Stedet hvor en hygger seg
etter treningen er

Frognerseteren Sportsrestaurant

Dans hver aften. (Stengt mandag).

Kjøttvarer og pølser

En gros — En detail

R. TANDBERG A.s

Tlf. 412515 • Munkedamsvn. 21 • Oslo

Og fjorden kan ligge der — med øyer og holmer — med svaberg og sandstrender.

For nå skal vi samles inne på betongen — i trappetrin hode ved hode akkurat som på et kjempemessig fugleberg. Et Circus Maximus i ny utgave og sikkert like interessant for fremtidens kulturhistorikere som romertidens er det for våre.

Men en mislyd er det i gleden. Det er bare meningen at sølle tredve tusen av alle disse mennesker skal få sitte. Resten må simpelthen stå rett opp og ned. Nei og atter nei. Det må kreves at det sørges for støtte for ryggen og hvile for baken til alle åtti tusen.

Det kan sannelig være anstrengende nok bare å se på den kraftutfoldelse som foregår der nede på banen. *Greb.*

Holmenkollstafetten.

I desembernummeret av Vikings medlemsblad finner vi følgende i en artikkel av Fro:

— Jeg har sagt «eventyrlig» om Holmenkollstafetten, — javisst er det det.

Så megen livsfrisk fri-idrettsungdom av alle aldre, ser du ikke i aktivitet på én gang — noen annen plass. Og slik publikumstilslutning ser du heller ikke noen steder — for bare en stafett. Du føler virkelig å være med på noe stort i fri-idretten.

Aldri føles vel ubryteligheten av vennekjeden Viking sterkere enn der i virvaret av konkurranter fra hele Skandinaviens. — Men det nytter ikke å drømme seg vekk — en må sannelig være våken. Ingen kommer søvning eller sovende til en seier der. Det har vi også fått føling av.

Det nytter ikke noe kjære mor eller at han er så meget bedre. Det beror på deg — på hver enkelt, om laget som helhet skal gå til topps eller synke ned i ubemerketheten. Kjødens

Reparasjoner

utføres hurtigst

ELEKTRISK
MEKANISK
VERKSTED

Holger Albrechtsen

St. Halvardsgt. 7-9

Tlf. 68 47 07

svakeste ledd er det som kjennetegner dens styrke.

Eventyrlig vakkert er det å se pulje etter pulje feie som en fargerik stormvind gjennom løypen — kaste seg inn i favnen av en hvirvlende vekslingsmølle — hvor alt kan skje — og så feie videre.

Eventyrlig er det å føle seg som tetmann av åsgårdsreien gjennom gatene og oppover — oppover og så utfor igjen under de vårgrønne alléer — for å storme videre fram mot solen — seieren.

Uvirkelig er det vel nesten å kjenne den nervøse uroen før du ser din mann. — Herlig å føle jorden gli unna i de første kraftødende stegene for å ta igjen eller øke på. — Velgjørende godt å føle det knase under føttenes sikre steg — å føle kroppen lystre viljens intuisjoner.

Utålelig lange synes de siste slitets metre å være — uvirkelig og flimrende blir muren av tilskuere. Selv dunsten av lederbilenes os blir nesten umerkelig. — Dere hører at jeg hele tiden er helt fremme — og det skal Viking alltid være. — Og så den herlige følelsen når alt er over da?

Som en verdig avslutning på hele eventyret kommer så den vakre defilering og premieutdeling.

KLUBBEN TRENER

— seniorer og juniorer — på Handelsgymnasiet hver mandag og fredag kl. 19.15—21.00. Første halvtime fri trening — hopp uten tilløp. Fra kl. 19.45 fellestrening.

Hver søndag kl. 11.00 tur fra Majorstua under Jansgårds ledelse. Hver onsdag kl. 18.00 tur fra Uranienborg skole.

GUTTEAVDELINGEN

har øvelser hver tirsdag kl. 17.00—18.30 på Uranienborg skole, og hver onsdag på Sinsen folkeskole kl. 18.00—19.30. — Uranienborg skole passer best for dem som bor i sentrum eller i de vestlige og sydlige bydeler, — Sinsen skole for dem som bor på Grefsen, Sinsen, Lille Tøyen og i de nordlige og østre bydeler. Det er ikke noe i veien for å være med begge steder.

MISTET.

En av guttene mistet sine underbenklær på Sinsen skole 12. januar. Finneren bes melde seg på neste treningstime på Sinsen skole.

Idrettsmannens reaksjonsevne.

Av en artikkel i «Arbeiderbladet» av dr. Otto Johansen klipper vi:

«Hvert år blir det i vårt land drept 100 arbeidere, invalidisert 1000, og skadet over 20 000 ifølge RTV. Halvparten av disse uhyggelige tall skyldes «fall, fallende gjenstander, håndtering av gjenstander, trådt på eller støtt på gjenstander». Det ligger nær å anta at den bedre reaksjonsevne og beherskelse av kroppen idretten gir, sparer oss for atskillige arbeidsulykker. Personlig har jeg et bestemt inntrykk av at idrettsungdommen sjelden rammes av arbeidsulykker.»

— — —
Her kan det være passende å referere følgende fra Turngutten (Larvik Turn og Idrettsforenings medlemsblad):

«Det er vel ikke et medlem i foreningen vår som ikke husker den populære treneren og verdenskjente keeperen Frank Swift, som for et par år siden trenet fotballgruppa vår. Han ble spurt av en av fotballgruppas medlemmer hvilken redning han selv syntes var den beste i hans karriere som keeper.

— Jo, sa Swift, — det er ikke vanskelig å svare på. Den utførte jeg i leiligheten til Walter Nyhus (der Swift bodde). Jeg hadde akkurat våknet og satt halvt oppreist i senga da plutselig lysekrona falt mot golvet. Helt automatisk tok jeg et svev ut fra senga, og greidde å ta den i et fast grep.

— Det var morsomt og avvekslende, sa Swift smilende, for det er ikke hver dag en keeper har høve til å øve seg på lampekupler.»

Ungdom og idrett.

Jeg husker vi var ikke store barna før de første gateklubbene spinet fram og nærret seg i konkurranser med naboklubbene. Det grodde i disse naboklubbene. Det grodde i disse småklubbens spor, en usynlig vår som samlet seivje og kraft. Det vokste fram et levende rikt og vekslende idrettsliv, og nettopp denne første umiddelbare, løsslupne lek med sport og idrett gjorde kanskje oss barn dengang til tidens eneste idealister.

Dette lykkelige og naturlige samkvem mellom idrett og ungdom måtte bære rike frukter. Jeg kan bare nevne at ved det første ordinære landsstevne i fri-idrett etter krigen scoret vår skole hele 80 points, eller mer enn 50 points mer enn neste skole. Det var overveldende.

Og dog viste disse karene at det går an å leke idrett, at det går an å kjempe og seire, uten å krige idrett.

Og årene gikk, men disse unge guttene som lovet så stort, trakk seg inn i seg selv. De nådde aldri inn i idrettsmiljøet, inn i kretsen av unge aktive. De forsvant.

Og år etter år spretter det nye skudd på stammen av lovende ungdom, av sunn, livsfrisk ungdom med idretten i vuggegave, de skyter fram på landsidrettsstevner, kretsstevner og juniorstevner, de bærer med seg et friskt pust av vær og vind, av ungt pågangsmot, av viljens og styrkens inderlighet. Det gir idretten mål og mening, og det trenger den sannelig idag. Men, det går et par år, og vi leter etter navnene, kanskje finner vi et og annet, men det er så mange vi savner. Desertører — hvisker vi innett. Kanskje er de det. Men har vi av og til følt en egen indre urostemning, og har vi lyttet etter, så kunne vi kanskje fornemme andre krav og behov. Vi kunne muligens finne at vi ikke hadde råd til å miste disse unge, at det trass alt er ungdommen som er livsnerven i all idrett og først og fremst at idrett ikke oppstår ved selvbefruktning. Men hvis vi ikke vil høre etter, hvis vi er tilfreds med et idrettens fåmannsvelde, et musklenes aristokrati, da forneker vi idrettens idé, da sviker vi det levende barnlige og det egentlige i vår natur.

Vi unge flest opplever i 18—20 års alderen en indre krise, kanskje mer psykisk enn sosialt betont. Det er på mange måter barnets møte med den voksnes verden, en slags åndelig pubertetsalder, hvor ord som samfund og framtid får dypere mening. Ungdommens vesen, den overstrømmende følelse av mot og kraft, den heseblesende hast og de uklare svermerier, glir over i den modne manndom, den skarpere virkelighetssans og sikrere evne til å begrense og samle seg. Vi vet vel best selv de fleste av oss hvor vanskelig denne tiden er. Den er en

WILHELM BLYSTAD

SANDAKERVN. 52 — OSLO

tilpasningsprosess, en overgang fra barnets levende rike idéverden, til en stivnet og avstumpet virkelighet av kulturkulisser, en idéenes og idealenes ruinhaug. Hvilket sjokk for et åpent og favnende barnesinn! Det tar tid, ofte år, å gli over fra lek til kynisk alvor, til det blaserte rutinegrep på virkeligheten som tiden krever.

Men ikke bare åndelig og sosialt er vi i emning. Utviklingen griper ikke bare innover, men også utover, i våre interesser. Som barn vokser vi oss på en måte inn i idrettens idéverden og opplever den med barnets hele inderlighet. Nettopp derfor kanskje blir denne overgang i 18—20 års alderen fra idé til virkelighet dobbelt smertelig. Vi får likesom ikke tid til å knytte båndet mellom barn og voksen, mellom fortid og framtid. Utviklingen er sprangvis og ikke kontinuerlig, som jo all utvikling bør være. Denne overgangskrisen behøver jo i og for seg ikke å virke så sterkt på de unge, men når den gjør det, når hundrevis av unge lovende karer år etter år glir bort fra idretten, karer som kunne gi idretten så meget, som kunne lyse opp og tenne, da plikter vi å finne grunnen. Og der er vi nettopp ved kjernen. Årsaken synes ikke først og fremst å være av psykisk karakter, selv om de rent sjelelige elementer spiller en viss rolle. Overgangen er nok brutal og smertelig, men den er ikke uforberedt, den kommer ikke til mindreårige, som ikke eier forutsetninger for å mestre krisevirkningene fordi det er en første gangsopplevelse. Nei, grunnene er nok ganske andre.

Inntil for kort tid siden var aldersgrensen mellom junior og senior i Norge 18 år som i Danmark. Så ble den her i landet hevet til 20 år som i Sverige. Jeg har selv inntrykk av at idrettslivet liksom blusset opp, fikk roser i kindene og virket sundere. Men det var ikke nok. Idretten er ennå ikke på langt nær en folkesak, som den ideelt sett burde være. Trass forbedringer har vi idag ikke stort mere enn en landslagstamme av fri-idrettsfolk, samt en del karer som lever en skyggetilværelse i grenselandet mellom det kjente og ukjente. Tidligere hadde vi knapt nok stammen, som i tilfelle var svært tynn og lite livskraftig. Men bredde i fri-idretten har vi aldri hatt, og man kan være fristet til å spørre: kan vi noen sinne få det? Jeg tror vi kan det.

Aldersgrensen er idag 20 år, men nettopp i den alderen er jo vi unge flest midt oppe i kriser både innad og utad, åndelig og sosialt,

en gjæringsprosess som griper inn i alle sjelslivets forhold. I denne brytningstiden er det ungdommen faller fra, de makter ikke spenningsforholdet mellom de moralske krav og idrettens krav. Og nettopp her er det idretten rent psykologisk står på svake føtter. I stedet for at idretten skulle lette og hjelpe oss over krisevirkningene, så bidrar dette spranget fra junior til senior snarere til å skjerpe de psykiske motsetninger, motsetningene mellom idrettens og livets virkelighet. Hvis vi erkjenner idrettens psykologiske svakheter, som jeg tror og håper vi må, av hensynet til oss selv, av hensynet til idretten og de unge, så kan vi også lett vinne fram til løsningen.

Når vi vet at de unge flest i 18—20 års alderen gjennomlever en krise, at de bevisst eller ubevisst kjemper for å omstille seg fra menneskelighet til kynisme, fra illusjonisme til desillusjonsisme, når vi vet dette, hvorfor skal vi så i 20-årsalderen tvinge de unge til et kategorisk enten—eller? Hvorfor kan vi ikke ta hensyn, hvorfor kan vi ikke vente til de unge senere herdet og stålsatt i kampen, lutret i prøvelsen vender tilbake til idretten? Vi kunne gi dem ennå et par år i konkurranse med venner og jevnaldrende, vi kunne skape et ungdommens fellesskap i idretten, og så, først da, kunne vi stille dem overfor valget, f. eks. i 22-årsalderen, en ungdomsklasse fra 20—22 år. Da ville overgangen neppe bli så brå og brutal, de psykiske krisevirkninger ville være vesentlig avklarede, de unge ville ha festet rot i en ny tilværelse og ville søke idretten under ganske andre forutsetninger. Jeg tror nettopp det at de unge da får høve til å vokse seg inn i idrettsmiljøet, å bli fortrolig med det anstrøk av alvor som idretten idag fordrer, at de får lov til å møte jevnaldrende ungdom ennå en stund, før de glir inn i seniorennes rekker, vil blåse nytt liv i sveklingenes lemmer, vil gi oss en herdet, en sterk ungdom og en levende livsglad idrett, en folkeidrett, en overskuddsidrett. Og skulle vi likevel ikke nå hva vi alle håper og tror, hva vi må nå, så må vi søke dette frafallet av ungdom i selve fri-idrettens vesen.

Jam.

«Jeg er ikke noen rekordjager eller konkurranseidiot — men en tilhenger av sunn livsutfoldelse. Ungdommens kraftoverskudd må få et utløp i konkurranser. Og derfor må de også ha de nødvendige sentimeter og tiendedeler å måle sin framgang i.»

Fro i «Viking»s medlemsblad.

Tjalves eldre avdelings årsmøte.

Tjalves yngste, men meget livskraftige avdeling, nemlig Eldres avdeling, hadde sitt annet årsmøte i kafé Skogheim ved Kringsjø fredag 12. desember. Det var godt frammøte, idet over 50 av avdelingens medlemmer var frammøtt. Hovedstyret var innbudt.

Etter at formannen, T. Høgberg, hadde ønsket velkommen, erklærte han årsmøtet for lovlig satt. Deretter leste han opp referat fra foregående årsmøte, som viste at gruppen allerede første år var kommet godt i gang. Han gikk så over til beretningen for årets sesong. Denne var så lang og imponerende at vi bare kan referere det viktigste. Avdelingen har i sesongen utkjempet 3 pokalkamper, som alle er vunnet. I to av disse hadde vi gutteavdelingen med. Flest deltagere var med i matchen mot Mode, Sandvika på Kadettangen i juni. Denne vant vi overlegent. Likeledes fikk vi revansje for nederlaget mot Hellas ifjor, idet vi nå slo dem i Drammen i august. Neste års match blir avgjørende for pokalens skjebne. Til slutt hadde vi den vellykkede pokalkamp mot Ørgryte i Gøteborg. Her dro vi en fredag ved tretiden i leiet buss til Gøteborg. Det var en flott tur, særlig for juniorene, som vel aldri hadde reist så langt. Vi hadde et minnerikt opphold i Gøteborg, og toppen på kransekaka var vel at vi slo Ørgryte temmelig desidert i matchen. På bordet foran formannen tronet tre svære pokaler, særlig den i Ørgrytematchen var flott. To ganger til skal vi slåss om denne, og vi får håpe vi greier å ta den til odel og eie. Likeledes sto den fine pokalen vi fikk for tredjepremien i Holmenkollstafetten oppstilt der. De vanlige medlemskonkurranser var også holdt, med kampen om Tjalvekanna, som begynte allerede ved skirennet i februar. Det hadde vært godt frammøte til alle konkurranser.

Formannen kom deretter inn på kommende seong, som later til å bli innholdsrik. Pokal-

kampene mot Ørgryte og Lillehammer (ny) blir antagelig høydepunktene.

Kassereren, Oskar Sandvig, leste opp regnskapet, som viste et lite underskudd. Dette skyldtes dog at en del kontingent ikke var gått inn, men den ble dog ansett erholdelig. Vi vil henstille til alle medlemmer å gjøre opp sine forpliktelser til klubben.

Valgene gikk greit unda, idet hele styret, som består av Trygve Høgberg, formann, Fridthjof Strømme, viseformann, Oskar Sandvig, kasserer og Johs. Ludwigsen, oppmann, erklærte seg villig til å stå i spissen for avdelingen ennå 1 år.

Under eventuelt framholdt både Roar Adler og Th. Ruud den store betydning det ville ha for Tjalve at klubben arrangerte stevner for skoleungdom og gutter. Ruud foreslo at Eldres avdeling skulle arrangere et junior- og guttestevne, og dette vant gehør. Men saken skulle forelegges Hovedstyret først. — Eilif Berg framholdt at når avdelingen nå igjen skulle stille lag i Holmenkollstafetten, var det om å gjøre å stille best mulig lag, og hver mann måtte settes på den plass han gjorde best fyldest for seg. Dette hadde ikke vært tilfellet siste gang. Styret lovet å ta seg dette ad notam.

Tilslutt hadde vi en aldeles utmerket fellesspisning, med en meny som gjorde at man sperret øynene opp. Her vanket det både kjøtt og dram. Og likør fikk vi til kaffen. At stemningen var høy sier seg selv. Vi sang vår kampsang «Vi er de gamle gutta» og etter hvert løst net tungebåndene. Hovedstyrets formann, Petter Gulliksen hilste fra dette, og påpekte at vi måtte ha en positiv innstilling til alle gutta i klubben. Negativ kritikk førte ikke til noe. Alle gjorde det så godt de kunne, men selv de beste kunne ha en off day i blant. Da trengte de nettopp de andre medlemmers støtte. Formannen, Trygve Høgberg talte for avdelingen og idretten, som skal binde oss sammen helt opp

Gunnar Helstad

Storgaten 8
Tlf. 33 38 67 - 33 34 44

Bøker

for alle fag
om alle emner
for alle aldre
til alle priser

GRØNLANDS HØVLERI ^{A/S}

Etablert 1867 — Disp. R. C. Andersen

Trelast

Kontor Lakkegt. 7, tlf. 68 02 04
Lager Grønland 12, tlf. 68 07 75

i støvets år. Under kaffen káserte «Hjalle» Johannessén, den tidligere storløper, som nå er medlem av avdelingen, interessant fra de olympiske leker i London. Han konkluderte med at han ikke trodde de olympiske leker i sin náværende form hadde noen videre eksistensberettigelse.

Et høydepunkt på aftenen var utdelingen av Eldres avdelings diplom til fortjente medlemmer av denne. Dete ble under stor jubel tildelt Petter Gulliksen, Trygve Høgberg og Erling Vinne med noen bevingede ord av Felix. Populært og fortjent.

Til slutt vil vi på vegne av medlemmene i Eldres avdeling få lov å takke styret for det glimrende arbeide de har nedlagt for avdelingen fra starten til idag. Det er det náværende styre som tok initiativet til å danne en Eldres avdeling for 2 år siden, og det er de samme karene som har ledet den siden.

Vi eldre har gjennom denne avdeling blitt sveiset sammen på en bedre måte enn noen sinne før, og vår kontakt med klubben er styrket. «Greb.»

Junior- og guttematchen mot KIF.

I «Aftenposten» for 14. ds. er det nevnt at vi skal ha en guttematch med KIF, København, etter landskampen Danmark—Norge i slutten av juni. Noen endelig avgjørelse er ikke tatt, men vi håper at den skal gå i orden. Matchens program er foreslått av danskene og ser slik ut:

1. kl. 12—14 år (må ikke være fylt 15 år): 60 m løp, 80 m hekk, 300 m løp, 5 x 60 m stafett, lengde- og høydehopp, cricketballkast (liten ball).

2. kl. 15—16 år (må ikke være fylt 17 år): 80 m løp, 80 m hekk, 400 m løp, 5 x 80 m stafett, lengde- og høydehopp, kulestøt (4 kg kule).

3. kl. 17—18 år (må ikke være fylt 19 år): 100 m løp, 100 m hekk, 1000 m løp, 4 x 100 stafett, lengde-, høyde- og stavhopp, spydkast.

10 deltagere fra hver klubb i 1. kl. og 2. kl. og 12 i 3. kl., altså i alt 32 gutter fra hver klubb.

Vi er ikke begeistret for hekkeløp og 300 m løp i yngste kl. og heller ikke for 400 m løp i mellomklassen, så det kan bli forandring i det. Vi synes også at det burde være mere kast og

4 kg.s kule i yngste klasse, diskos i mellomste og kule og diskos i eldste blir nok foreslått.

Matchen skal holdes enten dagene foran eller etter landskampen. Det kan også tenkes at det blir anledning til å konkurrere et annet sted på Sjælland, og oppholdet der nede kan således komme til å vare ca. 8 dager. Guttene vil bli gitt anledning til å se landskampen. Oppholdet i Danmark blir gratis, men reiseutgiftene må guttene være forberedt på å betale selv. Klubben vil gjøre hva den kan for at reiseutgiftene blir minst mulige.

Altså nå gjelder det å spare!

Kontingent.

Etter pålegg av generalforsamlingen har styret nå gått til aksjon for å få inn all skyldig kontingent. Det er i den anledning opprettet postgirokonto, og i den nærmeste fremtid vil de som skylder kontingent såvel for 1949 som tidligere motta postinnkassasjonsblankett på det beløp de skylder klubben i form av medlemskontingent.

Dette gjelder kun medlemmer over 20 år. Gutte- og junioravdelingens medlemmer betaler sin kontingent på klubbens kontor som hitil.

De som returnerer girosedelen uten å oppgi grunnen til klubben, vil bli purret i neste nummer av Tjalvisten.

Støtt klubben! Betal din kontingent!

Styret.

Dr. Magne Helgaker

Bogstadveien 13, har kontortid for aktive Tjalvister hver onsdag kl. 18,00—19,00. Telefon 46 56 37.

Tjalves styre.

Petter Gulliksen, formann. Johan Henriksen, nestformann. Bjørn Børresen, sekretær. Bjarne Melbye, oppmann. Odmar Aukner, kasserer. Olav Bostrøm Johannessen. Leif Ajaxon.

Junioravdelingens styre:

Rolf Tokerud. Kjell Lie. Rolf Thallaug.

Gutteavdelingens styre:

Aage Andresen, formann. Gordon Notto. Bjørn Langård.

Tjalvistens redaksjon:

Eilif Berg. Sverre Gundersen (ansvarlig). Asbjørn Jansgaard. Jan Marstrander. Bjørn Wade.

Klubbens og bladets kontor:

St. Olavsgate 23 III, telefon 33 00 78 (redaksjonen kl. 12—13).

Støtt våre annonsører!

Trykkeri Per Haugs.